

השבי"ץ פוזן בשיג'י ג'ונג'ה פולד באינטרנט, ומפיע
באגר ישיבה קדימא משה, באגר "ישיבה" אפסייבוק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
ויצא | 386
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר לל... על המכה/ צוניה כ'

עמוד של גלילי מפות. מפה בשרית משובצת אדום-בורדו-לבן, עוד אחת לבנה עם עיטורים ריבועיים, השלישית עם ריבועים קטנים במגוון צבעי חום ולבן. יכולה להיות המפה של הפרוה. זאת שתחתיה מעוטרת בפרחים. בעיקר צהובים. ויש גם קצת פרחים וורודים ולבנים בין לבין. הבאה כסופה ומחולקת לריבועים. טיפה שקופה אבל אי אפשר לפספס. אנשים ניגשים לעמוד. לפתע מתפתח ויכוח בין שתי נשים: אחת חמה, מעוצבת (אולי היא חווה דברים בצורה עוצמתית) ועוד אחת נראית קצת מרובעת. לשתיהן ניגשת קונה שלישית להשלים ביניהן - טיפוס 'פרוה' למראה - לא סוער ולא אדיש. אם כי הסיטואציה גילתה בה נקודה חדשה. אחריהן ניגשת קונה אחרת. השמחה והרוגע מוקרנים ממנה, אבל היא מביטה במפות ומשהו בתוכה מצטער. אולי זו החנות הרביעית שהיא לא מוצאת בה את מה שהיא חיפשה. לעזרתה מגיעה עוד אשה, היא מדברת איתה ומחזירה לה את החיוך על הפנים. אבל רגע אחר כך היא נעלמת. עברה לפינה אחרת. במבט נוסף אני רואה את המתקן, זה שבו מונחות המפות. הוא קורא לי. יש קצת רעשי רקע... אני מנסה לשמוע: "אני מחזיק את כולם. בתוכי יש הכל". בתוכי יש הכל.

תארו לעצמכם ש:בשבת מצאתם מספר מטבעות כסף בחדר המדרגות.

אז מה עושים? אסור לטלטל מוקצה בשבת, אך מותר לגעת בו, אם זה לא יזיז אותו (מנורה תלויה, למשל, תזוז מנגיעה, ואסור). "טלטול בגופו": רק טלטול מוקצה ביד אסור, אבל מותר לטלטלו בשינוי בשאר גופו (כגון במרפק, באחורי כף היד) או בנשיפה. ברגל - מותר (והילקוט יוסף הקל רק במקום צורך). "טלטול ע"י דבר אחר": מותר לטלטל מוקצה באמצעות חפץ אחר, אם עושה כן כדי להשתמש במקומו, אך אסור לעשות זאת לצורך המוקצה. לכן, אסור לטאטא מטבע כדי שיישמר למוצ"ש. מה שכן, אפשר לטלטל אותו בשאר איברי הגוף בשינוי, כגון ברגל. אם לקח בידו מוקצה בהיתר (וכגון שלקח עט שהיה על מיטתו), יכול להשאירו באותה יד ולהניחו היכן שירצה. להעביר ליד אחרת זה נחשב טלטול חדש, ואסור. אם לקח באיסור בטעות, צריך להניחו במקום השמור הקרוב, שבו החפץ לא יינזק. לפי הילקוט יוסף, טוב להחמיר כך, אך הרוצה להקל לטלטל להיכן שירצה, יכול.

לשמור ולעשות

היומנו של שבי"ץ ניתוח חברתי

"מה?! הריא פתחה ח'י ח'יניי, "איכס, קחי אג צה אצמך", היא הפסלבה ופאכה. משלה בגלבי קפ"ל. אבא לא אמרתי כואם. כז אאלו זרה הפסלבה ממאורגה. "מה קורה?" פלשה אאלי אפרגה. המדריכה של הכינה המקבילה. "מלפ"ן, ח'ניי. יומה, מה קרה?" סיפרתי לה, בלי שמאל אפרגה הקליבה והצמינה אאלי אחד של הפנימייה. שם היא פוציאה ח'יניי חיוכים ונגרף אי בחיוך... היא שאלה אמה היה אי כז חשוב אלמור ופז בשביל אאליה חברה שלא הפזינה אאלכו. סיפרתי לה שאנחנו חבולג טובל ושבכאל אני דואלגה הרבה אאחריי. "ומה קורה כשהרצון שלך מגלש עם רצונא של אאחריי?" היא הפזינינה. "פוא לא מגלש"י! נפניני אראל אאליה מופלגה. "אין כזה דבר!" אמרה אפרגה. "פוא פשוט נוסך בכביש הפזקף ואין הפזגלגה", הפסלבה. "נוסך בכביש הפזקף או יורד אלשוויי אונצזר?" שלאה. "גאיר, אני רוצה אפר אר", היא אמרה אאחר זמן, "פיוא אני חבדג ח'י זיה, אבא בטבחי אני ייפוס מ'רצ'י - חלשה כדי שאחריי פיוא מרצ'ים, גם אם זיה ידולש ממני פמון, או שזה חלמה בניגוד ארצונא או אדלגה לוי". "מה רץ כזה?" "הפזינה, שאה הרצון שלי שכחתי בצד. אמרתי או יחכה שנייה רץ מגי? לא יודעתי אדלגה ח'יניי מה

שאחולג רצו, מגך דאלה אחרגה פיוניו - כאזלו לרק ככה נאכז אפיוא חבולג. כאזלו כז הפחולג הפזום לא מפיאלג אג הפז שלפן אחרגה...". "מגי החלג ארבוד ח'י זיה?" הפזניניני. "כשלפניגי שכלשני חלשה אאחריי, זיה לא כדי אדלגה בשלפום, אלא בסופו של דבר בשביל ח'יניי: כדי שלא יכחלו, שמערכה פיוסיס גפיה נעמימה... וחזו מזה שזה לא הריא, זיה פלז הפפז ח'י הפזן: אדס שלוא לא ייפוס כזה, כשלוא חל שמדובר ברצונו, זיה מלצבן אאלי". שרגתי וחלפתי. זיה היה מאוד לא פשוט אלמורג אג זיה, אם כי היה משלה מאוד כיף אלמורג מישלה שמנה אג המצבה שלך. נגתי נעיסה הפזניניני החיוך: "אני לא מאמינה בשנינויים ביפום", אבא אני חושבה שזכשיו אאלי אדלגה מה שפא אי בוי אספור אף אחד. פשוט אפיוא אני". "זו הפזגלגה קרה שלואו מאזנה אבא בסופו של דבר חבדג מצד אחד של מחלשה ח'י ח'יניי אצד אחר לשה", אמרה אפרגה. "מה שאני מנסה אדלגה עם ח'יניי זיה ארבוד שינוי פנימי וקחה בחלפון אג הרצונא הפזלג ארצרכים שלי, אג אלה של הפזלג ואחר כך הפזלג בדלגה שקופה מה נכון אדלגה מה אג אאמרג?".

32 אגו אקראג

קורא קבוע ל סולת כפוז

מעשים קטנים של אהבה

אם ה' היה מודה לאדם, למי הוא היה מודה? בפרשה מוקם רובו של עם ישראל. אחד עשר שבטים נולדים ליעקב מארבע נשיו. הראשונה שיולדת זו לאה. היא יולדת ארבעה ילדים, ולאחר הילד הרביעי, היא עושה מה שלא עשתה בשלוש הלידות הקודמות: ואמרת תודה.

שלושה ילדים בחינם, וברביעי אומרים תודה? זו השאלה שמעלה המדרש. הוא מביא משל לכהן שקיבל מאדם אחד כמות עצומה של תבואה שהוקדשה לתרומה, ולא אמר לו תודה. לאחר מכן בא אדם אחר ונתן לו במתנה מעט תבואה משלו, ולאדם זה הודה הכהן.

כמובן שבא הראשון והתרעם: "תראה כמה נתתי לך, ולא אמרת כלום. ולו אתה מודה?!"

התשובה שעונה הכהן במדרש היא שתבואה שהוקדשה לתרומה חייבים לתת לכהן, ולא צריך להכיר על כך תודה. לעומת זאת, גם כמות קטנה של תבואה שניתנה במתנה ראויה להכרת הטוב, מכיוון שגם את הכמות הקטנה הזו האדם לא היה חייב לתת, ונתן מרצון.

וזו התשובה של לאה: ליעקב אמורים להיוולד שנים עשר שבטים, ויש לו ארבע נשים. לכל אחת מגיעים שלושה ילדים בחלקה. רק הילד הרביעי מגיע כ"מעבר", ועליו ראוי להודות.

מה שלאה חוותה בלידת יהודה, שייך לכל יהודי בשני הכיוונים: מה' אליו וממנו לה'.

מה שה' נתן לי, אם בתודעה שלי "מגיע לי", אין לי מה להודות על כך. על מה אני אודה, על שאני בכלל חיי? ברור שאני חי. על שיש לי הורים?!! אלא מה? על שהעינייים שלי פועלות, שיש לי אוכל ובריאות, שאני בן של המלך?!! זה המצב, זה לא מתנה. מתנה זה אם אני אזכה בפיס או משהו כזה (וגם אז אפשר להמר שהמחשבה לא תהיה רחוקה מ"מילאתי וזה מה שיצא בהגרלה, אז זכיתי").

כשמשינים תודעה לכך שמי שנתן לנו את החיים במתנה לא היה חייב לתת לנו אותם, ובטח שלא את כל נתוני הפתיחה והבונוסים שבדרך, משהו בצינור התודה יכול להשתחרר. כשמודים שלא חייבים לנו, אפשר להודות על מה שנתנו לנו, ולחיות ממקום אחר לגמרי.

גם בכיוון השני, מהאדם לה', נכון שיש בחירה חופשית ואפשר להחליט ללכת בניגוד לכיוון התנועה ולעבור על כל 613 חוקי התעבורה. אבל בסופו של יום, אדם שיקיים את כל מצוות ה', עושה את מה שהוא צריך לעשות. יכול להיות שזו תהיה כמות עצומה של מצוות - והוא לא יקופח, הוא יתעלה ויזכה בהתאם - אבל מעשה קטן אחד שאותו יהודי לא יהיה חייב לעשות, והוא יבחר "לתת לה' משלו" - כביכול, מתוך אהבה ורצון, מסוגל לקרב אותו לה' ברמה אחרת לגמרי.

וזה לא חייב להיות מעשה אחד והוא לא חייב להיות קטן. ניתן גם לחיות חיים שלמים של אהבה, תודה לא-ל.

תגיד, למה אומרים "השיבנו אבינו לתורתך", ואז "וקרבנו מלכנו לעבודתך"? זה אותו דבר, לא? אני חושב ש"תורתך" זה הלימוד וההבנה של התורה, וה"עבודה" זה העשייה בפועל. אבל אתה יודע? כשאנחנו מדברים על זה, עלה לי משתחו. שים לב למשהו מעניין: כשמדברים על התורה, מתייחסים לה' כאבא, וכשמדברים על עבודת ה', מתייחסים אליו כמלך.

מה זה אומר? אולי ננסה להבין יותר מהו ה"תורה" וה"עבודה". תגדיר לי "תורה".

"ספר החוקים של עם ישראל"? או אולי "החוקה של עם ישראל"? נכון שבחלק מהתורה יש חוקים, אבל ממתי בספר חוקים יש תיאור דיון בין יעקב לבוס שלו על תנאי המשכורת?

תורה זה לא רק מעשים ספציפיים שצריך לעשות. זה בכלל איך חיים. יפה. אבל עדיין, איך זה מסביר את מרשמי האוכלוסין של השבטים, למשל? ואני עוד לא מדבר על פירוט שבעים האומות.

לא יודע. אתה יודע? לא יודע להגדיר. זה גדול עלי. אני רק יודע שהתורה מורה לנו את דרך החיים. היא מלמדת איך ה' מתגלה בעולם ואיך אנחנו צריכים לחיות כדי שהוא יופיע כמה שיותר גם דרך החיים שלנו.

כשאני עושה חסד, החסד האלוקי של ה' מתגלה על ידי באותו רגע. כשאני מתנהג ביושר, בצדק, בנאמנות, ה' מופיע פה, כי הרצון שלי לנהוג כך, נובע מזה שיש בי נשמה אלוקית.

כשאני לומד תורה, אני בעצם מתחבר למקור שלי, לאבא. אני מעמיק ולומד את הדי.אן.איי. הפנימי שלי, במטרה אחר כך לחיות בצורה שתואמת את הדי.אן.איי. את הטבע הפנימי הזה.

ומה זה שאר עבודת ה', קיום המצוות? עבודת ה' בפועל מבטאת פן אחר בקשר בינינו לה'. ה' מנהיג העולם לפי חוקי צדק ואמת ורצונו שכל העולם יתנהל ככה. זה אותו תיקון עולם שאנחנו שואפים אליו. אחרי שגיליתי בלימוד התורה לאיפה אני שייך, מגיע השלב של הטיפול דרך הרגליים.

אני פועל כדי לחיות את הרעיונות האדירים במעשים הפיזיים שלי, לתקן בפועל את עצמי ואת העולם, ובכך לתת לה' את הכתר - את הנוכחות ואת השליטה על עיצוב אופי העולם.

וזה מסביר גם את ההבדל בין "השיבנו" לתורה ו"קרבנו" לעבודה? בתורה יש "השיבנו". כבר היינו שם. אנו רק חושפים את האור הפנימי שנמצא בתוכנו. זו המשמעות של מה שאומרים שכל תינוק לומד את כל התורה בבטן.

בעבודה - "קרבנו". אנחנו עוד לא שם. מתקרבים עוד ועוד. ההתקדמות הרוחנית נובעת רק מהתמודדות ועשיית רצון ה' בפועל, תוך התרוממות מעל הקשיים. כל עוד לא היה לנו נסיון בדיוק כמו זה ולעולם זה לא בדיוק אותו דבר) - למעלה המיוחדת שאליה נסיון זה מוזמין אותנו, לא הגענו. נשקיע, נצמח ממנו ונתקרב עוד.

שעת סיפור

מעשה שנכנסו אצל מרון הרב קוק זצ"ל חסידים ואנשי מעשה, והתלוננו בפניו: "לאחרונה התרבו מחללי השבת בערי הארץ, ומבחינת שמירת השבת - גרוע המצב בארץ ישראל ממה שידענו בארצות הגולה! אוי לעינייים שכך רואות". הרב הקפיד על הדובר, שמוציא ואף שלא במתכוון) דיבת הארץ רעה, ואמר לו בנועם: "צא וראה כמה חביבה ארץ הקודש לעומת שאר ארצות תבל: בארצות הגולה, מצויים בקרב התושבים גם שומרי שבת, ואילו על ארץ ישראל מספרים, שיש בה גם מחללי שבת..."

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

אם אתה מאמין בטוב מספיק, אתה צריך להילחם עליו. (הרב חו חלמיש שליט"א)

מוצאי שב"צ

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיטור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com